

Desværre er der ikke, det er der jo i øvrigt sjældent, nogle enkle løsninger. Her som i mange andre situationer gør sig nemlig forskellige hensyn gældende. På den ene side er der hensynet til en forsvarlig og sikker afrusning under tilsyn, og på den anden side er der hensynet til lov og orden. Det er nemlig sådan, at en meget stor del af de detentionsanbragte i forbindelse med deres beruselse har begået noget ulovligt eller har været med i husspektakler eller lignende, og i de sager skrider politiet ind med tvangstilbageholdelse. Det er alene politiet, som har hjemmel til tvangstilbageholdelse.

Kl. 13.40

En undersøgelse, som Politimesterforeningen gennemførte for få år siden, tilbage i 2000, viste, at ca. 75 pct., altså tre ud af fire af de detentionsanbragte, også var tvangstilbageholdte. I år 2002, som er det sidste år, jeg har tal for, var der ca. 11.000 detentionsanbringelser i Danmark. Helt præcist var der 10.851.

Hvis man lægger undersøgelsen fra 2000, som jeg lige omtalte, til grund, så giver det altså et antal tvangstilbageholdte berusere på omkring 8.000 personer. Forslagsstillerne foreslår, at al afrusning skal foregå på lokale eller regionale afrusningsafdelinger, og det kan man jo sådan set have meget sympati for med henblik på at tilgodese hensynet til omsorgen, plejen og behandlingen af beruserne, med hensyn til muligheden for at rådgive beruserne om alkoholbehandling umiddelbart efter afrusningen.

Men på trods af al den sympati er der jo altså også den politimæssige del. Og derfor tror jeg, man må sige, at detentioner nok er kommet for at blive. I øvrigt skal man i forbindelse med mulighed for rådgivning i tilknytning til en detentionsanbringelse bemærke, at Politimesterforeningens undersøgelse fra 2000 viste, at under 10 pct. af de detentionsanbragte var gengangere.

Det kunne måske indikere, at det ikke nødvendigvis er garvede alkoholikere, som sættes i detentionen, men at der måske i lige så høj grad eller snarere er tale om weekendbrandter. Selvfølgelig kan de også have brug for at få et godt råd med på vejen, men alligevel.

Selve ideen om at oprette deciderede afrusningsafdelinger, hvor god den måske end ser ud på tegnebrættet, lider for mig at se under en grundlæggende svaghed: Der er simpelt hen ikke et tilstrækkeligt befolkningsmæssigt grundlag. Og det er baggrunden for, at jeg nævnte tallene fra før, de 10.851 detentionsanbringelser, hvor man kan sige, at i virkeligheden kun de

3.000 alene relaterer sig til spørgsmålet om beruselse, men hvor de andre også har et element af tvangstilbageholdelse, der fortsat vil kræve politiets medvirken.

Det giver sådan set ikke mange berusere pr. afrusningsafdeling, hvis de skal fordeles over hele landet og i øvrigt stå til rådighed på alle årets dage. Og som jeg var inde på, vil det jo være sådan, at når man tager det her tvangstilbageholdelsesperspektiv med ind i sit regnestykke, så giver det endnu vanskeligere mening.

Lægger man den undersøgelse, jeg omtalte, til grund, så når vi altså ned på de 3.000 om året, og for lige at sætte det i perspektiv vil det altså betyde, at der i en stor provinsby som Vejle vil være mindre end én person om ugen med behov for afrusning på en afrusningsafdeling.

I Århus, en af de største politikredse i landet, vil der være fire indlæggelser på en afrusningsafdeling om ugen. Og hvis en sådan afrusningsafdeling skal kunne leve op til de fordele, der er nævnt ved modellen, så skal den altså have et beredskab med sygeplejeuddannet personale, også gerne socialt uddannet personale, apparatur og lokaler, et beredskab, som en stor del af tiden vil stå ubenyttet hen.

Samtidig skal beredskabet være stort for at kunne klare spidsbelastningssituationer som fredag og lørdag aften og nat. Der er altså tale om et meget dyrt alternativ til detentionsafrusningen og ikke, efter min mening, den mest fornuftige måde at bruge pengene på i betragtning af de mange presserende opgaver, som trænger sig på i sundhedsvæsenet.

Det fører sådan set over til diskussionen om den samlede organisering af afrusningsindsatsen. Ud over detentionen omfatter mulighederne her sygehusene, forsorgshjemmene og alkoholbehandlingsinstitutionerne, alternativer, som allerede i dag benyttes i forskelligt omfang i amterne. Og der kan føres mange argumenter i marken pro et contra for de forskellige muligheder. Jeg skal bare her nævne nogle af de væsentligste:

Problemet ved detentionsafrusning knytter sig først og fremmest til det sikkerhedsmæssige, men samtidig taler en række forhold for, at politiet fortsat skal have en central placering. Politiet har beredskabet, som gør det muligt at varetage opgaven. Politiet er ofte den første myndighed, der kommer i kontakt med den berusede. Og arbejdet indgår som et led i politiets almindelige arbejde med at opretholde ro og orden.